

Sembla que els formosos rovellons fan el boicot als excursionistes que els cerquen amb un afany insaciable.

Aquí no hi han altres bolets que els que puguin sortir a les herbetes aquelles que hi han al peu dels arbres de la pre-històrica, popular i fatídica Plaça de l'arquitecte Nebot.

L'esquellotaire l'altre dia va trobar-hi un cargol, el que és bona senyal, perquè allà on hi ha banyes hi han rovellons.

**

Max Linder, el cèlebre actor cinematogràfic, indubtablement el més gran artista còmic de la pantalla, s'ha suïcidat. En un hotel de París, dins la pròpia cambra, es suïcidaren la seva esposa i ell, es suïcidaren donant-se una mort horrible. Cap del dos ha pogut sobreviure.

Max Linder sofria, d'un quant temps ençà, mania de persecució. Havia esdevingut neurastènic. I, el que és pitjor, hi havia convertit la seva esposa. Fins que resolgueren tots dos suïcidar-se. No obstant la seva neurastènia, fins a la mort marit i muller—una doneta gentil de 19 anys—corrien totes les diversions i tothom deia que es divertien tant. Per qui el veia, tothom deia que Max Linder era el mateix de sempre. Però, senyors, ja ho sabeu, les apariències enganyen.

**

Un bon senyor torna a casa seva, de retorn d'un llarg viatge.

Ve un dia abans del que havia dit; eren tantes les ganes que tenia d'abraçar la seva amorosa!... Obre la porta del pis i es fica cap al seu quarto. Redéu!!! La seva esposa estava al llit amb en Pepet, el seu amic de la infància. Imagineu-vos com va quedar el pobre marit! L'esposa, si hagués tingut un revòlver a mà, s'hauria suïcidat de gust. Però, l'amic s'aixecà tranquilament, lluint una bonica camisa, i digué al marit:

—Com a bon amic teu que sóc, t'he d'advertir. La teva dona t'enganya.

**

El senyor Salas Anton, tinent d'alcalde d'ara i ex-socialista, ha fet un paper poc lluit en el darrer ple de l'Ajuntament.

Li tregueren els drapets al sol, i que eren uns drapets ben bruts!

En altre temps, l'home que li hagués passat això hauria dimisit. Però, ja han passat aquells temps. Les dimissions eren pròpies del vell règim.

**

Margot, la "cocotte", assentada sola en una de les taules del "cabaret", parla amb un cambrer. Es el cambrer de la seva confiança—ja sabeu que totes aquestes dones posen la seva confiança en un cambrer, que, pobre home, li fan ben poca gràcia.

—Mira—li diu ella—, avui m'he posat tots els anells. Eh, que són bonics?—i mostra les dues mans, amb un anell, veritablement bonic (hi han homes per a tot), a cada dit.

—Molt. Però, et deuen fer molta nosa per a rentar els plats.

**

Ha sortit el número de novembre de "Lluita", portaveu de la Federació de Dependents de Catalunya, amb el següent sumari:

"Les noves concepcions dels Dependents", per E. Grau; "La magna abraçada", per Silex; "Societat", per Alfred Costa; "Sacrificis estèrils", per Joan Revoltós; "La Cooperativa del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria", per F. F. F.; "Llibres": Pere Corominas, "A recés dels tamarius", per A. Esclasans; "Cant a l'Associació", per Salvador Perarnau; Exposició d'Art a la Sala Parés", per A. Riera, i cròniques i notes d'importància dels viatjants i ressenya de les activitats socials i cooperatives dels dependents.

Hom remarca d'aquest sumari la crítica del llibre de Pere

Corominas, "A recés del tamarius", per A. Esclasans, i la bella poesia de Salvador Perarnau.

**

Heu vist quins guàrdies urbans tan bonics ens ha regalat l'Ajuntament? Tots negres com si servissin exclusivament per a presidir enterraments, fan molt goig. Però creiem que els han vestit de dol com a símbol de les desgràcies que causen els vehicles i els carrers esventrats.

**

Aquest any, en els teatres, s'han fet més "Tenorios" que mai. I és que avui el "Tenorio" és una persona molt important que té a les seves mans els destins de tots i que serveix per tot. És un "Tenorio" que s'emborratxa i fa discursos i, el que és pitjor, vol dissimular que és "Tenorio".

**

A la diada dels morts, la tomba d'en Guimerà es veié visitada tot el dia. Ens hi juguem una dent que a la tomba d'en López-Picó—que visqui molts anys—no hi anirà ningú.

**

Això de les cartes ara és de moda. No ho veieu? No us vénen ganes d'imitar el "lieder" de la Plaça de la Cucurulla? Per què haurà escrit les cartes? Si ho entenc que em pelin.

**

J. R.: Bé el vostre article sobre l'adaptació d'Espanya. El publicarem com més aviat millor.—J. S. Amic, els vostres epitafis han resultat uns pitafis.—J. C. R.: Anirà.—Poca-solta: El vostre nom està ben merescut. Però, no hi fa res, l'article anirà. R. de V.: Molt bé el vostre escrit.—M. M., de Sitges: Dubtem que el vostre article pugui anar. Ho veurem.—S. M. P., de ídem: Bé; aniran la poesia i l'articlet.—Rabosa: No, no pot anar el vostre dibuix.—J. B. T.: Tampoc, la carta!—M. D. R.: No pot anar; és massa llarg.—Emebe Z.: No fa pel nostre periòdic; és massa cru, el vostre conte. I és una veritable llàstima, perquè està bé.—L'oncle Maties: Ja sabeu que tot el vostre us ho publiquem.—M. N.: Encantats dels dos nous articles. Ens feu el pes, vós.—N. M.: El vostre tenor té bona veu.—Valentí Carné (Lluquet), del Vendrell: La vostra poesia, ja us ho vàrem dir, estava admesa, i ara l'anàvem a publicar. Però, ens hem adonat del paper en el qual l'heu escrita. No ho recordeu? Heu sigut poc hàbil. La vostra corresponsalia és incompatible amb el nostre periòdic.—P. M.: Bé, el nou carnet del barcelonista.—Xispa: Veurem.—May-Nou: Dolent, dolent!—H.: No va, el vostre dibuix.

Molt aviat, es posarà a la venda
el llibre d'Angel Pestaña

SETENTA DIAS EN RUSIA
(Lo que yo pienso)